

РЕШЕНИЕ

№ 6808

гр. София, 14.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 13.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **2562** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.54, ал.6 от Закона за кадастъра и имотния регистър /ЗКИР/.

Образувано е след разделяне на производството по адм.д. № 11763/2021г. по жалбата на О. И. М., К. Ч. М. и Е. Х. В. в частта ѝ срещу Заповед № 18-1620/09.03.2017г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър /СГКК/-С., с която е одобрено изменение в кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], състоящо се в промяна на границите на поземлени имоти с идентификатори 68134.1975.1669, 68134.1975.1108, 68134.1975.500, 68134.1975.1 в съответствие с границите на УПИ IV-898, кв.41 по плана на [населено място], м.“Киноцентъра – I част – Разширение“, одобрен със Заповед № РД-50-09-80/16.03.1990г. и съгласно влязло в сила на 15.01.2015г. Решение № I-49-110/18.11.2010г. на СРС, I ГО, 49 състав, с искане за нейната отмяна.

В жалбата, иницираща съдебното производство се твърди, че процесното изменение е незаконосъобразно, тъй като съседният имот с идентификатор 68134.1975.2749 навлиза в имот с идентификатор 68134.1975.2748 /собственост на В./, а от друга страна спира достъпа до имота на М., осъществяван посредством улица – тупик, одобрена със Заповед № РД-50-09-375/1992г. на ТОА В.. На трето място се твърди, че имотът „загражда“ съоръжение на електропреносната мрежа – стълб, с монтирано на него действащо електромерно табло. В случая бил налице спор за материално право, което обстоятелство не било съобразено от административния орган.

В писмена молба по делото от 05.04.2022г. от адв.М. са мотивирани подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, мотивиращи наличието на отменителните основания по чл.146, т.3 и т.4 АПК. Твърди се, че нито жалбоподателят Е. В., нито брат му – заинтересованата страна Л. В., са били уведомени за образуваното производство по изменение на КККР, не са участвали в съдебно производство по оспорване на издадената заповед, нито са водили съдебни производства с този предмет и с тези страни. Направено е искане оспорената заповед да бъде обявена за нищожна поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила по обявяването ѝ и заради оцетяването на В. чрез отнемане на реална площ от имота им.

В съдебно заседание изложеното в жалбата и направеното с нея искане, се поддържат чрез адв.М., който претендира присъждане на направените по производството разноски.

Ответникът по оспорването, редовно и своевременно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание, в писмен отговор, представен с административната преписка, моли за отхвърлянето на жалбата.

Заинтересованите страни В. Г. К. и Л. Х. В., редовно и своевременно призовани, не се явяват и не се представляват в съдебно заседание, не ангажират становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становищата на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Съгласно Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 166, том I, рег.№ 12026, дело № 145/2019г. О. И. М. е закупил поземлен имот с идентификатор 68134.1975.503 с площ от 719 кв.м, номер по предходен план III-503, кв.41.

С Нотариален акт за собственост върху недвижим имот, придобит по давностно владение № 111, том I, рег.№ 5404, дело № 107/2020г. О. И. М. и К. Ч. М. са признати за собственици по давностно владение на поземлен имот с идентификатор 68134.1975.899 с площ 228 кв.м, номер по предходен план III-899, кв.41.

Видно от скица на поземлен имот № 15-222117/02.03.2021г. /л.14/ двата имота – с идентификатор 68134.1975.503 и идентификатор 68134.1975.899, са обединени в един общ имот с идентификатор 68134.1975.2863.

С Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 60, том I, рег.№ 1689, дело № 54/2003г. жалбоподателят Е. Х. В. се легитимира като собственик на j идеална част от УПИ XVIIIa-500, кв.47 по плана на м.в.з.“Киноцентър – I част – Разширение“. Останалите s идеални части от имота са собственост на Заинтересованата страна Л. Х. В. /1/4 ид.ч./ и В. Е. Г. /2/4 ид.ч. – Нотариален акт № 67, том I, рег.№ 624, дело № 72/1998г./ В. Е. Г. е починала като е оставила за наследници жалбоподателя Е. В. и заинтересованата страна Л. В.. Видно от скица на л.25 по делото имотът граничи от юг с имота на другите жалбоподатели като от изток е обособена улица тупик – разклонение на [улица], посредством който тупик се осъществява достъпът до имота на жалбоподателите М.. Тупикът е показан и на скиците на л.28 и 29 по делото.

Административното производство е образувано по подадено от заинтересованата страна В. Г. К. заявление с вх.№ 01-342377/04.11.2016г. Изготвена е скица – проект №

15-102971/09.03.2017г. Съгласно нея се изменят границите на имот с идентификатор 68134.1975.1669 като от север навлизат в имот 68134.1975.1 – [улица]и от запад в имот с идентификатор 68134.1975.500. Съществуващата улица тупик попада в границите на имота на заявителя. Съгласно обяснителната записка към изготвения от заявителя проект /л.82/, с проекта се коригират границите на ПИ с идентификатор 68134.1975.1669 и 68134.1975.898 като имотните граници се нанасят по регулационните линии на УПИ IV-1669, кв.41. За така изготвената скица – проект жалбоподателят Е. В. е уведомен с писмо с обратната разписка.

По делото е прието като доказателство и посоченото в мотивите на оспорената заповед Решение № I-49-110/18.11.2010г., постановено по гр.д. № 3661/2010г. по описа на Софийски районен съд, влязло в сила на 05.01.2015г., с което е признато за установено на основание чл.97, ал.1 ГПК /отм./ вр. чл.5, ал.1 ЗН, чл.10, ал.13 ЗСПЗЗ и чл.35, ал.1 ЗС по отношение на Р. М. Д., Ж. М. Ш., М. В. Ш., М. Д. Г., П. С. З. и М. П. Т., че заявителя на изменението В. Г. К. е собственик по наследство, земеделска реституция и делба на следния недвижим имот – парцел IV-898, кв.41 по плана на [населено място], м.“Киноцентъра – първа част, Разширение“.

Последвало е издаването на оспорената заповед, съобщена на жалбоподателя В. на 24.03.2017г. /л.73/. На жалбоподателите О. И. М. и К. Ч. М. оспорената заповед не е съобщена, доколкото процедурираното изменение не засяга границите на техния имот – те остават непроменени.

За изясняване на спора от фактическа страна по делото е прието заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещото С. К., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установява следното:

С обжалваната заповед се извършва промяна в границите на имот с идентификатор по КККР 68134.1975.1669 с площ от 709 кв.м, който с нанасянето на изменението на границите му се отразява с нов идентификатор 68134.1975.2749 и площ от 884 кв.м. Промяната в КККР е инициирана от В. Г. К. като със заявлението за изменение се иска коригирането на границите на ПИ с идентификатор 68134.1975.1669 по границите на УПИ IV-1669 от кв. 41. Разликата в площта на имота е от приобщаването към него на ПИ с идентификатор 68134.1975.898 с площ от 58 кв.м, реална част от 10 кв.м от ПИ 68134.1975.500 /собственост на жалбоподателя Е. Х. В. и заинтересованата страна Л. Х. В./ и реална част с площ от 106 кв.м от ПИ 68134.1975.1 - публична общинска собственост, представляваща [улица], в която преди влизане в сила на обжалваната заповед е била включена и улицата - тупик между о.т.2а и 2б /съгласно скица на СО район В. от януари 1995 г. - л.254 по делото/.

Вещото лице е установило, че в цифровия модел на Г. С. в регулационния план е нанесена предвидена [улица], 2б, 2в, 38а, 37, свързваща [улица]с [улица]. Тази улица е била предвидена с регулационен план на м. в.з.“Киноцентъра - 1 част – разширение“, одобрен със Заповед № РД-50-09-80/16.03.1990г. Впоследствие са направени две изменения на одобрения с тази заповед план, касаещи процесните по делото имоти. Това са измененията, одобрени със Заповед № РД-09-37-5/07.12.1992г. /л.247 по делото/, с която се заличава частта от предвидената [улица] и се откриват две улици - тупик за достъп до съществуващите парцели и Заповед № РД-09-22/16.01.1995г., л.248 по делото, с която се попълва кадастралната основа за имоти № 899 и 503 и се изменя регулационния план, като за ПИ 503 се отрежда УПИ III-503 от кв.47.

Направените изменения могат да се видят на приложената на л.250 по делото графика, както и на издадените скици за имотите /л.251 - л.254/. В цифровия модел на Г. С. е нанесен варианта на улицата между о.т.2, 2б, 2в, 38а, о.т. 37 във вида ѝ преди описаните изменения, отпадането на част от тази улица и създаването на двете улици - тупик. По отношение на имота на заинтересованата страна – заявител на изменението, в цифровия модел е посочена Заповед № РД-50-92/16.04.1998г. на кмета на район В., с която е одобрен ЧИРП за кв. 41 само по отношение на парцел IV - 1669. С тази заповед не следва да е правена промяна на улична регулация и да са закривани улиците тупик за достъп до съседни имоти. Тъй като заповедта не е приложена по делото и не е установена от вещото лице при извършената от него проверка в Н.-СО експертът не може да каже какво конкретно е нейното съдържание. В материалите по делото няма данни за уреждане на сметки по регулация за частите, които се придават към ПИ 68134.1975.1669 от имота на жалбоподателите В. и от [улица]и улицата-тупик за достъп до имота на жалбоподателите М.

С процедурираното с обжалваната заповед изменение и конкретно с включването на по-голямата част от улицата - тупик към новообразувания ПИ 68134.1975.2749 имотът на жалбоподателите М. практически остава без достъп, тъй като частта от предвидената [улица]-2а-38с е отменена със заповедта от 1992г. На практика тази улица няма как да бъде реализирана на самостоятелно основание от М., тъй като тя, освен че е отменена, отнема части, както от техния и от съседни имоти, включително на В., така и от ПИ 68134.1975.502, в който има законно изградени сгради.

Въз основа на тези установявания вещото лице дава заключение, че макар, че с процедурираното с обжалваната заповед изменение от имота на О. и К. М. да не се отнема площ, то този имот пряко се засяга от него, тъй като със заповедта практически се премахва одобрената със Заповед № РД-09-375/07.12.1992г. улица - тупик и имотът се лишава от какъвто и да е достъп до улична мрежа, въпреки че е УПИ по действащ план.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Съгласно чл.54, ал.4 ЗКИР измененията в кадастралната карта и кадастралния регистър на недвижимите имоти при отстраняване на непълнота или грешка се одобряват със заповед на началника на службата по геодезия, картография и кадастър по местонахождение на имота. Заповедта се придружава от скица-проект. Заповедта за одобряване на изменението се съобщава по реда на Административнопроцесуалния кодекс на заинтересованите лица, чиито права са засегнати от изменението. Според ал.6 на с.р. заповедта по ал.4 може да бъде обжалвана по реда на Административнопроцесуалния кодекс пред административния съд по местонахождение на имота. Заинтересовани лица, според разпоредбата на § 1, т.13 ДР ЗКИР са собствениците и носителите на други вещни права върху недвижими имоти, а в случаите на предоставени права на управление - ведомствата и общините, на които са предоставени правата.

В настоящия случай жалбоподателят Е. Х. В. се легитимира като собственик на j ид.част от УПИ XVIIIа-500, кв.47 по плана на м.в.з.“Киноцентър – I част – Разширение“, който урегулиран поземлен имот е нанесен в кадастралната карта като имот с идентификатор 68134.1975.500. Имотът му е засегнат от одобреното с оспорената заповед изменение, т.е. той се явява заинтересовано лице по см. на § 1,

т.13 ДР ЗКИР, поради което в съответствие с разпоредбата на чл.54, ал.4 ЗКИР заповедта му е съобщена с писмо, връчено на 24.03.2017г. с обратна разписка, представена на л.73 от делото. Считано от тази дата започва да тече 14-дневният срок за оспорване на административния акт, регламентиран в чл.149, ал.1 АПК вр. чл.54, ал.6 ЗКИР, и изтича на 07.04.2017г., петък, присъствен ден. Жалбата, по която е образувано настоящото производство, е депозирана на 24.11.2021г., след повече от четири години след изтичане на срока за оспорване. Предвид това същата е недопустима и следва да бъде оставена без разглеждане в частта, касаеща основанията за оспорване по чл.146, т.2-5 АПК. Доколкото се иска и обявяване нищожност на оспорения акт /молба от 05.04.2022г./, следва жалбата, подадена от Е. В. да бъде разгледана само в тази част.

Що се касае до жалбата, в частта подадена от О. И. М. и К. Ч. М., съдът намира същата за допустима, по следните съображения:

Имотът на тези жалбоподатели не е засегнат пряко от процедираното изменение на КККР – с него не се засягат границите на техния имот. Изменението обаче засяга съществуващата улица – тупик, по която се осъществява единственият достъп до имота им. Съгласно чл.134, ал.2, т.2 ЗУТ несъответствието на имотните с регулационните граници е основание за изменение на регулационния план и привеждане на регулационните граници в съответствие с имотните. При това положение съдът приема, че жалбоподателите М. имат качеството заинтересовани лица. Доколкото заповедта не е съобщавана на тях, следва да се приеме, че правото на оспорване е упражнено в преклузивния 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата в частта, подадена от Е. В. е неоснователна, а в частта, подадена от О. и К. М., е основателна.

При извършената на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема оспорената заповед за издадена от компетентен административен орган като правомощията на началника на СГКК-С. произтичат от разпоредбата на чл.54, ал.4 ЗКИР и са упражнени на основание подаденото заявление и с оглед обстоятелството, че имотите, чиито граници се засягат с изменението се намират на територията на СО.

В случая не се претендира нищожност на оспорения акт поради липса на материална компетентност на административния орган, а поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на материалния закон. По правило наличието на този вид нарушения обуславя не нищожност, а незаконосъобразност на акта. Тъй като в процесуалните закони, регламентиращи правилата, по които се провежда административното производство, вкл. и АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в правната теория и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породи правните последици, към които е насочен. С оглед горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на

волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

В случая направеното искане за обявяване на нищожност на оспорената заповед поради допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила е мотивирано с неуведомяване на жалбоподателя Е. В., както за образуваното производство, така и за издадената заповед. Последното твърдение е директно опровергано от доказателства по делото, представляващи част от административната преписка. Както се посочи, заповедта е съобщена на този жалбоподател лично с писмо с обратна разписка, приложена на л.68 /горе/. На следващо място дори заповедта да не му беше връчена по надлежния ред, то този пропуск не съставлява нарушение на правилата за издаване на акта, а за неговото връчване и има за крайна последица благоприятен за оспорвания резултат – допустимост на жалбата с оглед спазване на преклузивния срок за оспорване.

Що се касае до уведомяването на В. за образуваното административно производство по заявлението на заинтересованата страна, то това е сторено с писмо изх.№ 24-21176/22.11.2016г. на ответника, получено лично от жалбоподателя Е. В. на 09.12.2016г., видно от известие за доставяне на л.121 /горе/ по делото.

Дори да отсъстваха доказателства за надлежното уведомяване по чл.26, ал.1 АПК, то това нарушение би довело единствено до отмяна на акта поради нарушаване на правото на защита на лицето, но не и до обявяване на неговата нищожност, тъй като както се посочи, за да е налице този резултат следва нарушението на процесуалните правила да е толкова съществено, че да води на практика до липса на волеизявление, каквато хипотеза в случая не е налице – волеизявлението на административния орган е ясно, точно и недвусмислено възпроизведено в акта и не поражда съмнение в целените с него правни последици.

Не се установява и нищожност на акта поради пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаването му, съображения, за което ще бъдат изложени по-долу.

Въз основа на изложеното съдът приема, че жалбата на Е. В. е неоснователна.

Заповедта е издадена в изискуемата от закона писмена форма като съдържа задължителните реквизити, регламентирани в чл.59, ал.2 АПК, доколкото в приложимия специален закон липсват конкретни изисквания към формата и

съдържанието на акта. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. Неправилно обаче е приложен материалният закон.

От фактическа страна заповедта е мотивирана с необходимостта от коригиране границите на имоти с идентификатори 68134.1975.1669, 68134.1975.1108, 68134.1975.500, 68134.1975.1 в съответствие с границите на УПИ IV-898, кв.41 по плана на [населено място], м.“Киноцентъра – I част – Разширение“, одобрен със Заповед № РД-50-09-80/16.03.1990г. и влязло в сила на 15.01.2015г. Решение № I-49-110/18.11.2010г. на СРС, I ГО, 49 състав, а като правно основание за издаването ѝ е посочена разпоредбата на чл.51, ал.1, т.2 и чл.54, ал.4 ЗКИР. Посоченото решение, както се установи, няма отношение към процедираното изменение на западната граница на имота на заявителя и включването на улицата – тупик, по която се осъществява достъпът до имота на М., в площта му. С него е признато за установено на основание чл.97, ал.1 ГПК /отм./ вр. чл.5, ал.1 ЗН, чл.10, ал.13 ЗСПЗЗ и чл.35, ал.1 ЗС по отношение на Р. М. Д., Ж. М. Ш., М. В. Ш., М. Д. Г., П. С. З. и М. П. Т., че заявителя на изменението В. Г. К. е собственик по наследство, земеделска реституция и делба на парцел IV-898, кв.41 по плана на [населено място], м.“Киноцентъра – първа част, Разширение“. Това решение, видно от скицата-проект, е намерило отражение в промяната на южната граница на ПИ с идентификатор 68134.1975.1669.

Производството по изменение на КККР е регламентирано в Глава шеста ЗКИР – „Поддържане в актуално състояние на кадастралната карта и кадастралните регистри“, чл.51 и сл. Съгласно чл.51, ал.1, т.2 ЗКИР кадастралната карта и кадастралните регистри се поддържат в актуално състояние, като се изменят при установяване на непълноти или грешки. Легална дефиниция на понятието "непълноти или грешки" е дадена в § 1, т.16 ДР ЗКИР и съгласно посочената разпоредба това са несъответствия в границите и очертаванията на недвижимите имоти в кадастралната карта за урбанизирана територия спрямо действителното им състояние.

От доказателствата по делото, вкл. заключението на вещото лице, се установи, че улицата – тупик съществува на място и по нея се осъществява единственият достъп до имота на жалбоподателите М.. Предвид това не може да се приеме, че имотът на заявителя е нанесен непълно или с грешни граници в тази част, тъй като границите по КК съответстват на фактическото положение на място. Предвид това съдът намира, че посоченото фактическо основание не е осъществено.

Следва да се посочи, че заинтересованата страна В. Г. К. е собственик по наследство, земеделска реституция и делба на парцел IV-898, кв.41 по плана на [населено място], м.“Киноцентъра – първа част, Разширение“ – този извод следва от Решение № I-49-110/18.11.2010г. на СРС, I ГО, 49 състав. Съгласно регулационния план от 1990г. – също посочен сред фактическите основания за издаване на оспорения акт, графична извадка от който е приложена на л.249-250 по делото, се предвижда през имота на заявителката и имотите на жалбоподателите да преминава път, започващ от [улица]и свързващ я с [улица]. С последващо изменение на този план, одобрено със Заповед №

РД-09-37-5/07.12.1992г. /л.247 по делото/, се заличава частта от предвидената [улица] и се откриват две улици - тупик за достъп до съществуващите парцели. Посоченото изменение е отразено със зелен цвят в графиката на л.249-250 по делото. Съгласно това изменение достъпът до имота на М. – УПИ III-899, се осъществява посредством едната улица – тупик, предвидена с изменението на ПУП, одобрено със Заповед № РД-09-37-5/07.12.1992г. /л.247 по делото/, като този тупик е обособен чрез отнемане на части от имота на заявителката и имота на В. – северозападния ъгъл в първия случай и югоизточния във втория случай. След като не се установява това регулационно отреждане да е отпаднало, не е налице и посоченото от административния орган в оспорената заповед фактическо основание за изменение на КККР, а именно привеждане на имотните граници в съответствие с регулационните такива по отношение на улицата-тупик. Такова основание не възниква дори да не са уредени сметките по регулация. В този случай следва да бъде процедирано изменение на ПУП на основание § 8 ПР ЗУТ и едва след изменението му да бъдат предприети процесните действия. Предвид установеното по делото заповедта не е съответна и на целта на закона, а именно съответствие на нанесените в кадастралната карта граници на поземлените имоти с фактическото положение на място.

По изложените съображения съдът намери оспорената заповед за незаконосъобразен административен акт, което обоснова извод за основателност на жалбата на О. М. и К. М.. На същите се следват разноските по производството в общ размер на 270 лева, от които 20 лева за заплатена държавна такса по оспорването и 250 лева за възнаграждение на вещото лице.

Водим от горното и на основание чл.159, т.5, чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата в частта, подадена от Е. Х. В. в частта, с която е оспорена Заповед № 18-1620/09.03.2017г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър-С. на основание чл.146, т.2-5 АПК и прекратява производството по отношение на него в посочената част.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Х. В. в частта, с която се иска обявяване нищожността на Заповед № 18-1620/09.03.2017г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър-С..

ОТМЕНЯ по жалбата на О. И. М. и К. Ч. М. Заповед № 18-1620/09.03.2017г. на началника на Службата по геодезия, картография и кадастър – С. в частта, с която се променя западната и северната граница на имот с идентификатор 68134.1975.1669 /нов идентификатор 68134.1975.2749/ в частта на предвидената със Заповед № РД-09-375/07.12.1992г. улица – тупик.

ОСЪЖДА Агенцията по геодезия, картография и кадастър – С. да заплати на О. И. М. и К. Ч. М. сумата в размер на 270 /двеста и седемдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от

съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: